

ACCÈSSIT 2 ADULTS

BERTA RUBIO FAUS

LA BUGADA

Els diumenges a la tarda arreglava les agulles d'estendre que s'havien anat desmuntant durant la setmana. No entendria mai perquè ella es capficava en no comprar les de fusta de tota la vida, que aguantaven millor les batzegades del sol i la pluja, però s'abandonava amb plaer a la tasca de reunir els trossos de plàstic castigats pel clima i les bugades.

De vegades, per sentir-se una mica trapella, jugava a combinar els colors i llavors, ella, el mirava mig enfadada, mig riallera amb un "pare, ja me les has tornat a muntar desordenades!"

I poc que ho sabia, el pare, que ella tenia la secreta dèria de combinar les pines amb els colors de la roba: blaves per la samarreta amb els voravius violetes, vermelles per les samarretes de floretes minúscules de la nena, negres pels guants foradats de carregar camions, grogues per la camisola aquella que feia servir tan de tant en tant, quan en Lluís canviava el torn i la nena s'enduia l'avi a passar el cap de setmana al poble... ja gairebé no les feia servir les grogues però... tenia ben poca cosa que hi combinés, de fet, si no era la camisola o la brusa de les gavines... però no, la brusa de la gavines no podia pas posar-se-la, el Lluís s'enfadaria, s'enfadaria tan sols de saber que l'havia recuperada de les escombraries i que no se n'havia desfet com li havia manat...

Feia calor aquell dimarts d'octubre. No recorda perquè havia sortit a comprar a mitja tarda, ni què feia que no era a casa la senyora Marta treballant, però sap que era octubre, que feia sol i que ell era allà sota el porxo de la plaça de l'Ajuntament, al mateix lloc on s'havia acomiadat vint anys enrere amb el cap cot i una pressa desconeguda. De cop una mare corrent darrere els seus bessons li va fer perdre l'equilibri i quan va gosar aixecar els ulls, enrojolada i nerviosa, ell era al seu costat, divertit, allargant-li la mà i el somriure... i ella s'hi va agafar, com si no haguessin passat ni cinc minuts dels darrers vint anys, com si mai l'hagués abandonada, com si la universitat, les piles d'apunts i somnis subratllats encara li omplissin el cap i l'habitació de casa els pares. De cop, van desaparèixer els draps tacats de lleixiu, la bata de ratlles finíssimes, els abrillantadors i els llevataques. De cop, li va allargar el braç i ella s'hi va penjar per recuperar tota la força dels seus 19 anys, i el va seguir fins l'altra punta del món, escales amunt, a un trencall de la plaça... i hi va perdre un botó, i s'hi va perdre tota ella.

I de cop, ja no trobava en la feina l'encant de les coses senzilles i l'aroma de vainilla del suavitzant ja no era prou penetrant, ni la roba estesa prou blanca, i se li van fer feixucs els dies en què veia el cel a través dels vidres curosament polits, i va deixar de semblar-li tan bona la idea de haver-ho deixat tot per una filla que ara amb prou feines venia a casa perquè ella li rentés la roba i li deixés caure algun petó a mitja galta... i de cop, n'estava farta, i es va tallar els cabells ben curts, i es va comprar un paquet de retoladors fluorescents d'aquells que tan li agradaven i es va apuntar al primer curs que va trobar al taulell d'anuncis de l'Ajuntament, i es va encendre una cigarreta.

De cop, també, en Lluís la va trobar estranya, i li va etzibar que de tan dur aquella camisota d'ocells se li havia omplert el cap de pardals, i no són ocells, Lluís, que són gavines, i bé, el que siguin, però què collons has fotut amb els teus cabells i perquè nassos estàs tot el dia llegint, ara, i que no sé què t'ha agafat, que ja feia temps que t'havies deixat d'aquestes tonteries... i llavors ho va dir: el Marc ha tornat. I el va mirar amb tot el retronymiment del silenci més profund. I ell ho va saber. I ella va saber que no en tornarien a parlar. Llença-la, no vull tornar a veure aquests ocellots.

Havia fet un gir que hauria volgut que fos per sempre, però hi havia la nena, i el pare, amb aquella ferida a la cama que no s'acabava de curar, i la feina a casa la senyora Marta, que pobra dona i a la seva edat, ja no estava per buscar-se una altra noia, i en Lluís que, de fet i després de tants anys, encara les cuidava com el primer dia i que no li havia dit mai a la nena allò del Marc... i va agafar la brusa, ben plegada, i la va deixar al cubell de la brossa. Però no la va llençar.

Al vespre, en baixar les escombraries, la va recuperar amb cura, la va rentar per darrera vegada i la va guardar, encara mig humida, al fons d'un dels calaixos que només ella obria.

I a poc a poc, li van tornar a créixer els cabells, i les canes, i a poc a poc el perfum del suavitzant havia tornat a tenir aquell no-sé-què intens que l'extasiava, i a poc a poc, i de tant en tant, tocava rentar la camisola... i els diumenges planxava els llençols de la senyora Marta mentre el pare remugava qui sap què sobre les agulles d'estendre i, escampades damunt la taula, arreglava les que s'havien anat desmuntant durant la setmana.